

Atatürk ve Manevi Çocukları

Atatürk'ün çocuk sevgisi, vatan sevgisi kadar yoğundu. Seyahatleri sırasında karşılaştığı çocuklarla sohbet etmek için zorunlu molalar veren, okulları ziyaret eden Atatürk, çocuklarla ve çocukların sorunlarıyla daima yakından ilgilenmiştir. Şüphesiz onun için vatanının her bir bireyi önemlidir. Ancak onun nezdinde çocuklar ayrı bir öneme sahiptir. Bu önemin nedenini hiçbir zaman çocuk sahip olamamasına bağlamaktan da öte, Atatürk çocukları Türk ulusunun geleceği olarak görmesine bağlayabiliriz.

Nice anı biriktirmiş çocuk kalplerde. Bu çocukların bir kısmına da baba şefkati ve koruyuculuğu ile yaklaşmış, onları manevi çocukları saymış ve eğitimlerinden sağlıklarına kadar her şeyleriyle yakından ilgilenmiştir. Öyle ki Atatürk'ün yüce yüreği birçok çocuğun hayatında dönüm noktası olmuştur.

Koruması altına aldığı ve eğitimiyle ilgilendiği çocuklar da Atatürk'ün sevgisine layık olmaya çalışırcasına başarılı olmuştur. Ancak Atatürk, 'Gazi'nin çocukları' olarak anılan hiçbir manevi evladına farklı davranılmasını istememiştir.

Manevi evlatlarından Zehra Aylın ve Sabiha Gökçen'in okul dönemlerinde yaşadıkları bir olay Atatürk'ün hem çocuklara hem nitelikli bireylere verdiği önemin kanıtıdır:

"Biz üçüncü sınıfa gidiyorduk. Gazi Paşa bizler ile ayrı ayrı ve yakından ilgileniyordu. Akşamları yemekten önce huzuruna çağırıyor, o gün yapılan derslerden bahsettiriyor ve bir sürü soru soruyordu. Tabii okuduğumuz şeylerden soruyordu hep. Ama soruların çoğu yanıtız kaldığı için kaşları çatılıyor, ince dudakları kasılıyor, çene kemikleri oynuyordu. Memnun olmadığı her hareketinden anlaşılıyordu. Bu durum karşısında üçümüz de başımızı öne eğiyorduk.

Bunun nedenlerini burada anlatmam gerekiyor tabii. Bize her türlü olanak verildiği halde, okuma sevdası ile dolu olduğumuz halde niçin başarısızdık? Gazi Paşa'nın karşısında niçin mahcup oluyorduk hemen her akşam? Niçin bu sınavlardan çıkarken hepimizin yüreği burkuluyor, gözleri doluyordu? Çünkü öğretmenimiz bizden biraz daha kabaca, son derece sevecen, candan bir gençti. Derslerde sıkıldığımızı hisseder etmez hemen bizi bahçeye çıkarıyordu. Oyuna dalıyorduk hep birlikte. O da bizimle ip atlıyor, kaydırak oynuyordu. Açık havada eğlenmek dururken öyle dershane de fazlaca patlatmaya gerek var mıydı? Öğrenebildiğimiz kadarını öğreniyorduk işte. Tabii hiçbir şey öğrenemediğimizi Gazi Paşa'nın sınavlarından sonra anlıyorduk. Bir sabah okula gittiğimizde sevgili genç ve arkadaş öğretmenimizi artık göremedik. Gazi Paşa bizim durumumuzdan şüphelendiği için bu 'geri kalmamızın' nedenini araştırmış. Bir de ne görsün, okulda dersten çok oyun var. Öğretmen de bizimle birlik. Tabii olacak şey değil ve öğretmenimiz değişti. Yeni öğretmenimiz daha yaşlı ve tecrübeli biriydi. Bize nefes aldirmeden ders anlatıyor, tahtaya kaldırıyor, sorular soruyor, mutlaka yanıt almaya çalışıyordu. Çok sıkı tutuyordu işi. Oysa biz eski öğretmenimizi anıyor, arıyorduk. Bahçeyi, oyunları özleyorduk.

Bize çok şeyler öğrettiğine inandığımız bu yeni öğretmeni ne yapıp yapıp okuldan kaçırmak, eski öğretmenimize kavuşmak istiyorduk. Bunun için de Zehra ile çeşitli planlar kuruyor, ona karşı geliyor, sinirlerini bozuyorduk. Hatta daha ileri giderek kendisini sevmediğimizi açıkça söyleyerek okulu bırakıp gitmesini bile istedik. O aldırmadı bizim çocuksu hareketlerimize. Derslerine bütün ciddiyeti ile devam etti. Bir akşam tekrar Gazi Paşa'nın huzuruna çağırıldık. Sınava. Ne sorduysa yanıt aldı bu kez. Hem de istediğinden daha fazla. Öğretmeni sevmiyorduk ama derslerimize çok çalışıyorduk. İkinci bir defa Gazi Paşa'nın huzurunda mahcup olmak istemiyorduk.

Memnun oldu 'Aferin size çocuklar.' dedi; 'Öğretmeninizi de kutlamak lazım.'

Kutlamak mı? Biz onun kovulmasını istiyorduk oysa! Ses etmeden huzurdan ayrıldık. Ama kararlıydık Zehra ile. Bu işi bitirecektik. Çok sıkı çalışmalarla geçen bir günün sonuna doğru Zehra ile ben öğretmene karşı geldik. Derslerden yakındık, eve verilen ödevlerin çokluğundan yakındık. Hatta daha ileri giderek bunların hiçbirini yapmayacağımızı bile söyledik. Böylece de meselenin biteceğine kani idik. Öğretmen birden yerinden fırlayarak bizim yanımıza kadar geldi. Yüzü mosmordu. Elleri titriyordu. Gözlerini gözlerimize dikerek şöyle konuştu:

‘Sizi gidi şımarıklar sizi!’ Bu millet sizi okutabilmek için nelere katlanıyor biliyor musunuz? Şunlara bakın hele! Savaş görmüş bir milletin çocuklarına benziyorlar mı? Derhal okulu terk edeceksiniz... Hemen..Ve bir daha da buraya ayak basmayacaksınız anlaşıldı mı?’

Ve sözünü bitirince de ikimizi kolumuzdan tuttuğu gibi dışarıya çıkarıverdi. Gerçi söylediği sözlerden utanmıştık ama onun bu hakareti ile kendisinden kurtulacağımıza da inanıyorduk. Olayı Gazi Paşa’ya nakledince, o da hemen öğretmenin işine son verdirecekti. Bu inançla koşarak köşke gittik. Merdivenlerin tam başında Gazi Paşa ile karşılaştık. Bizi öyle alı al, moru mor, gözleri iki çeşme görünce merakla sordu:

‘Ne oldu çocuklar? Neden ağlıyorsunuz?’

Kendisine olup bitenleri bir bir, biraz da abartarak, hıçkırıklar arasında anlattık. Bizi sabırla ve sükunetle dinledi. Sonunda bu öğretmeni istemediğimizi, onu sevmediğimizi, eski öğretmenimizin geri getirilmesini söyledik. Evvelce de belirttiğim gibi Gazi Paşa’ya asla yalan söylenemezdi. Bunu sezdiği anda, sizi kalp defterinden siliverirdi. Üstelik bir yalanı da birkaç dakika içinde meydana çıkarabilme yeteneğine sahipti. Açık konuşulduğu zaman ise son derece tolerans sahibiydi. Konuyu tartışır, aklın ve mantığın yolunu öylece bulurdu.

Yüzümüze dikkatle bakarak şöyle konuştu:

‘Çok fena bir şey yapmışsınız! Bu hareketinizi hiçbir zaman affetmeyeceğim. Öğretmeninizin sizi çok iyi yetiştirmekte olduğunu yaptığım sınavlarda açıkça gördüm. Siz ders öğrenmeyi değil, oyun oynamayı tercih ediyorsunuz. Öğretmene karşı gelinmeyeceğini öğrenmelisiniz! Sizin bu yaptığınıza isyan derler! İsyanın cezası ise büyüktür!’

Bunu söyledikten sonra arkasında duran yaverine şu emri verdi:

‘Şimdi hemen okula git. Öğretmenlerine tarafımdan teşekkür et. Bize kendisi gibi gerçek eğitimcilerin lazım olduğunu söyle. Sabiha ile Zehra’yı da birlikte götür. Öğretmenlerinin ellerini öperek af dilesinler. Çocuklar o geleli beri bir şeyler öğrendiler. Lütfen derslere aynı tempo ve ciddiyetle devam etsin. Öğretmenlik kutsal bir meslektir. Bu meslek sahiplerine saygı duymaya mecburuz. Kim olursak olalım mecburuz.’

Ne ummuştuk ne bulmuştuk. Gazi Paşa çok hassas yaradılışlı bir insandı. Biri karşısında ağladı mı dayanamaz gözleri dolu dolu olurdu. Biz gözyaşlarımızla kendisini tarafımıza çekeceğimizi zannederken bunun tam tersi olmuştu. O duyguları ile değil aklı ile mantığı ile hareket etmiş ve konuyu böylece kapatmıştı. Yaverle birlikte okula dönerek öğretmenimizin elini öptük, özür diledik. Gazi Paşa’nın emrini harfiyen yerine getirdik. İşin garibine bakınız ki bu öğretmenimizi zamanla çok ama çok sevdik. Gerçekten de eğitim ordusuna yakışır bir insandı. Engin bir kültürü vardı. Bu kültürden, bu kutsal pınardan bize mümkün olduğu kadar bolca içirdi. İlkokulu onunla okuduk.”

Sabiha Gökçen’in anlatımıyla bir kez daha yürekten Atatürk’e bağlanmamızı sağlayan bu anı gösteriyor ki Ulu Önderimiz her daim adaletli her daim sevgi dolu ve her daim gelişmeye aç bir insandı.

Peki kimdir ‘Gazi’nin çocukları’ ?

Afet İnan, Sabiha Gökçen, Ülkü Adatepe, Zehra Aylın, Rukiye Erkin, Nebile Bayyurt, Abdürrahim Tunçak ve Sığırtmaç Mustafa lakaplı Mustafa Demir'dir.

AFET İNAN

Atatürk sayesinde İsviçre'de eğitimini tamamlayan Afet İnan yurduna dönerek birçok başarıya imza atmıştır. Afet İnan, Türk Tarih Kurumu kurucu üyelerindedir. Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsünün müdürlüğünü yapmıştır.

Başlıca eserleri: Türk Tarihinin Ana Hatları

Türk Halkının Antropolojik Karakterleri ve Türkiye Tarihi

Atatürk'ten Hatıralar ve Belgeler

Atatürk'ün Askerliğe Dair Eserleri

Atatürk ve Türk Kadın Haklarının Kazanılması

Medeni Bilgiler ve Mustafa Kemal Atatürk'ün El Yazıları

Atatürk Döneminde Ekonomi

Türkiye Cumhuriyeti ve Türk Devrimi

Cumhuriyetin 50. Yılı İçin Köylerimiz

Sabiha Gökçen

Atatürk tarafından kendisine 'Gökçen' soyadı verilmiştir. Ankara ve İstanbul'da eğitim gördükten sonra 1935 yılında Türk Hava Kurumuna girdi, planörcülük brövesi aldı. Kırım'da aldığı altı aylık eğitimin ardından Eskişehir Havacılık Okulundan askeri pilot olarak mezun oldu. Dünyanın ilk kadın savaş pilotu unvanını alarak bize büyük bir gurur yaşattı.

Sabiha Gökçen 'Dünya Tarihine Adını Yazdıran 20 Havacıdan Biri' seçilerek Amerika'da ödüllendirildi.

Ülkü Adatepe

Atatürk'ün henüz yüzünü bile görmeden ismini verdiği Ülkü, Atatürk'ün hayatında büyük bir yere sahiptir. Öyle ki onu bir an bile yanından ayırmamış, yurt gezilerinde de beraberinde götürmüştür. Ancak Ülkü Adatepe daha 6 yaşındayken Atatürk'ten ayrılmanın derin acısını yaşamıştır.

Zehra Aylın

Yetimler Yurdunda tanıdığı Zehra'nın hayatında dönüm noktasıdır Gazi Paşa. Atatürk sayesinde Çankaya İlkokulunu Sabiha Gökçen'le okuyan ve eğitimine Amerikan Kız Kolejinde devam eden Zehra Aylın, daha sonra eğitimine Londra'da devam etmiştir. Ancak uyum sağlayamadığı için Atatürk tarafından Türkiye'ye çağrılan Zehra dönüş yolunca talihsiz bir kazada can vermiştir.

Rukiye Erkin

Konya'da tanıdığı Rukiye'nin de hayatına Gazi Paşa'nı sihri elleri değmiştir. Kimsesiz Rukiye'den çok etkilenen Atatürk, Rukiye'yi Ankara'ya getirmiş ve eğitimiyle yakından ilgilenmiştir. Rukiye, Atatürk'ün sevgisi ve ilgisiyle Notre Dame De Sion Fransız Lisesinde eğitimini tamamlamıştır.

Nebile Bayyurt

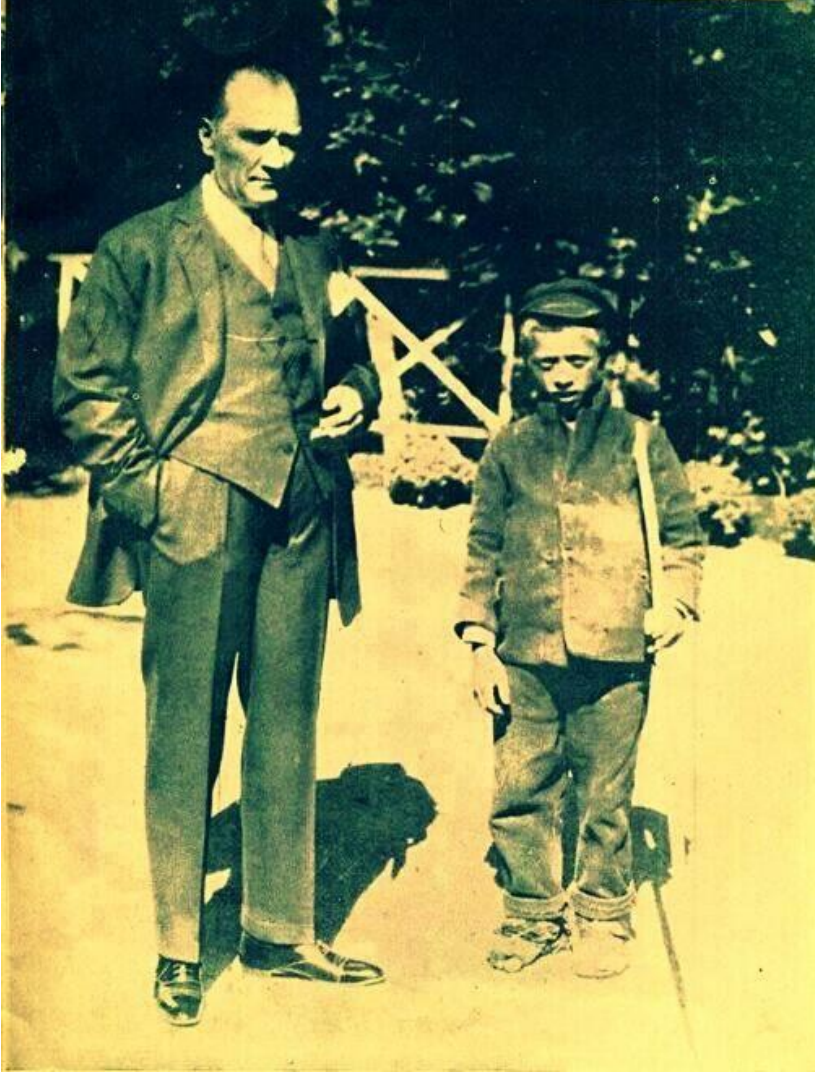
İstanbul Çapa Öğretmen Okulundan üç kız öğrencinin Dolmabahçe Sarayına getirildiği bir günde tanıdığı ve manevi kızı olarak kabul ettiği Nebile, Atatürk'e yürekten bağlıdır. Nitekim Atatürk'ün hastalığının ilerlediğini öğrendikten sonra derin acılar yaşayan Nebile de hastalanmış ve kurtulamadığı bu hastalık nedeniyle vefat etmiştir.

Abdürrahim Tunçak

Birinci Dünya Savaşı'nda annesini ve babasını kaybettiğini öğrendiği Abdürrahim'i Gazi Paşa, annesi Zübeyde Hanım ve kız kardeşi Makbule Hanım'a emanet etti. İstanbul, Ankara ve İzmir'de sürdürdüğü eğitimini Berlin Teknik Üniversitesinde tamamladı, elektrik mühendisi oldu.

Mustafa Demir (Sığirtmaç Mustafa)

Yalova'da sürüsünü otlatırken Mustafa Kemal'le karşılaşan Mustafa'nın hayatı bambaşka bir dönemece girer. Mustafa'nın sağlık durumunun iyi olmadığını öğrenen Gazi Paşa önce Mustafa'nın sağlığını düzeltmek için çabalamış, ardından da ailesinin de iznini alarak eğitimini üstlenmiştir. Kuleli Askeri Lisesini bitiren Mustafa ardından Kara Harp Okulundan teğmen olarak mezun olmuştur.

Vatanın her bir toprağında hakkı olan Atatürk'ün ışığında yürüyen çocuklarımız biz. Nice Afet İnanlar nice Sabiha Gökçenler yetişecek bu topraklarda. Bu başarı Mustafa Kemal'in var ettiği Türkiye Cumhuriyeti'nin başarısıdır.

Kaynak: Sabiha Gökçen, Atatürk'ün İzinde Bir Ömür Boyu Böyle Geçti

Binbaşı Recep Cengiz, Anıtkabir Dergisi, Sayı:1

Cemil Sönmez, Atatürk ve Çocukları

Şerafettin Turan, Mustafa Kemal Atatürk

Fatih Bayhan, Gölgesinde Mustafa Kemal'i Büyüten Kadın Zübeyde Hanım

Kaynakça: <http://blog.istanbul1881.com/ataturk-ve-manevi-cocuklari>